

פרשת תרומה

והבאת את הבדים בטבעת על צלעת הארן לשאת את הארן בהם (כה, יד)

נשיאתו של הארון לא היתה מעשה טבעי כלל וכלל, ועל אף שהבדים הובאו בתוכו כדי שהכהנים יוכלו לשאת אותו, למעשה - הוא נשא את נושאו.

גילוי ניסי זה ארע לעיני כל ישראל בעת חציית הירדן - לאחר שעם ישראל כלו עבר, הלכו הכהנים אחרנית והמים חזרו לזרום, או אז הרים הארון את הכהנים, שכביכול נשאו אותו, והעביר אותם מעל לנהר.

נשיאת הארון באפן על-טבעי זה משמשת גם כמשל לענין הפנימי הרמוז בו, הלא הוא הקשר בין לומדי התורה לבין התומכים בהם, בין יששכר לזבולון.

לעתים נדמה שזבולון הוא התומך ביששכר והוא המחזיק אותו, אולם האמת היא שדוקא יששכר הוא זה שמחזיק את זבולון ומאפשר לו חיים בעולם הבא ואף חיים בעולם הזה.

מסופר על רבי אליעזר גורדון, ראש ישיבת טלז, אשר בהיותו אברך צעיר לימים ישב והגה בתורה, כשחמיו מחזיק אותו ודואג לכל צרכיו.

באחד הימים הגיע אל החתן כתב הזמנה לשמש ברבנות באחת מן העיירות הסמוכות. כשראה החותן את ההזמנה, אמר לחתנו הצעיר: לשם מה עליך ליטול עול רבנות על כתפיך? הישאר אצלי והמשך ללמד, וההסכם בינינו ישאר על כנו!

שנים חלפו, פרנסתו של החותן נקלעה לקשיים ועול החזקת המשפחה הצעירה החל להכביד. החותנת, אשר דאגה למצבו הכלכלי של בעלה, באה וטענה לפניו: "אולי כדאי לשחרר את האברך לדרכו? עד מתי ישב אצלנו? הלא אם נשלח אותו - לא תחסר לו פרנסה, שכן כל הזמן מגיעים אליו כתבי מנוי לתפקידים רבניים שונים".

השיב לה בעלה: "איני יודע מי מחזיק את מי... אני - אותו, או שמא הוא - אותי...".

הענין שב ונשנה פעמים אחדות, עד שלבסוף נכנע החותן, פנה לחתנו הגדול ורמז לו שיתכן שכדאי לו לקבל תפקיד של רבנות עיר, ולהתמחות בשאלות מעשיות ובאופן כזה להתקדם יותר...

רבי אליעזר קבל את הדברים והודיע שיענה לכתב המנוי הבא שיגיע.

לא חלפו ימים רבים וכתב מנוי לרבנות העיר טלז הגיע אל החתן, הוא מיהר להענות להצעה, וביום שבו עזב את העיר לכוון טלז, מקום מגוריו החדש, השיג אותו שליח מהיר, שבא לבשר לו כי החותן נפטר, ועליהם לחזור מיד להלוויה...

בשעת ההלוויה עמדה החותנת ובקשה לדבר, ובבכי בקשה את סליחתו של בעלה. אמת דבר - הבינו הכל -אכן אין איש יודע מי מחזיק את מי...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א

פרשת תרומה